

БАЛЕТ

Асистенти за кореографију и сценски покрет:

Лидија Радованов и Зоран Радојчић**Солисти**Надежда Салак, Андреј Јосиф Колчерију,
Дуња Лепуша, Драган Влалукин**Ансамбл балета**Фросина Димовска, Андреја Кулешевећ, Данијела Војновски,
Бојана Матић, Бојана Зајовић, Ирена Месарош, Зорана Радивојевић,
Бранкица Вучићевић, Бранка Глигорић,
Наталија Раичевић, Маријана Ђурчија, Весна Ђуковић,
Соња Гаврилов, Олга Аврамовић, Маријета Вираг,
Вишња Дрињовски, Јелена Лечић-Колчерију, Јелена Марковић,
Марија Јанковић, Јелена Вукадиновић, Татјана Ненадовић,
Љубица Селаковић, Милана Балаж
Стеван Сремац, Борис Видаковић, Иван Ђерковић, Даисукве Миура,
Флавијус Попа, Флавијус Сасу, Ливију Михај Хар, Флорин Станила,
Олтеан Тудор, Ранко Лазић, Саша Крга**“ОРФЕУМ” – Хор**Рената Старовић-Петошевић, Сања Зеремски, Душанка Мајин,
Софија Станић, Александра Сладић, Светлана Милићев, Данка Адамов
Чедомир Радловачки, Војислав Малешев, Марко Скенџић,
Горан Станић, Александар Бахун, Небојша Шогоровић,
Предраг Шепељ, Давор Досковић**ОРКЕСТАР, ХОР И БАЛЕТ СНП**Концертмајстори: Александра Крчмар, Владимир Ђуковић
Корепетитори: Данијела Ходоба-Леш, Ирина Митровић, Глеб Горбунов
Инспцијенти: Дејан Теодоровић, Олгица Бановчанин, Тања Цвијић
Суфлери: Боженка Очовај, Милана Цап-Ђујић
Мајстор светла: Младен Букарица
Видео бим: Ђорђе Верначки, Срђан Миловановић
Тонски ефекти: Тодор Савин**Премијера: 15. децембар 2007. године**

Време трајања представе: око два и по сата

Декор, костими и остала сценска опрема израђени
у радионицама Српског народног позоришта

Директор РЈ Сценско-технички послови: Драган Инић

Помоћник шефа сценске опреме и технике / Томислав Шараба
Главни сликар / Миливоје Жарковић / Главни женски кројач / Борка Блажић
Главни мушки кројач / Иштван Узороцки / Главни обућар / Михалис Запунидис
Главна модисткиња / Мара Јурца / Главни фризер, власуљар, маскер / Душанка Илић
Главни столар / Дарко Марин / Главни бравар / Зоран Радовановић
Главни тапетар / Владислав Ђирић / Асистент сценографа / Нада Даниловац
Асистенти костимографа / Снежана Хорват и Бранка Штрабац

Имре Калман
Csárdás Princess
Кнегиња Чардаша

Имре Калман
(Imre Kálmán)**КНЕГИЊА ЧАРДАША****(Csárdáskirálynő)**

оперета у три чина

Либрето: Лео Штајн, Бела Јенбах

Диригент:

ГЕРГЕЉ КЕШЕЉАК, Мађарска / **ЗОРАН ЈУРАНИЋ**, ХрватскаРедитељ: **ЈАНОШ СИКОРА**, МађарскаСценограф: **САША СЕНКОВИЋ**Костимограф: **ЈАСНА ПЕТРОВИЋ-БАДЊАРЕВИЋ**Кореограф и асистент редитеља: **ДРАГАН ЈЕРИНКИЋ**Диригент Хора: **ВЕСНА КЕСИЋ-КРСМАНОВИЋ**Драматург: **АРПАД ВИЦКО**

Улоге:

СИЛВА ВЕРЕЦКИ, звезда кабареа **ЈЕЛЕНА КОНЧАР**
ДРАГАНА П. РАДАКОВИЋ, к.г.**КНЕЗ ЛЕОПОЛД МАРИЈА**
ЛИПЕРТ-ВАЈЛЕРСХАЈМ **СТЕВАН ГАРДИНОВАЧКИ****АНХИЛДА**, његова супруга **МИРЈАНА ГАРДИНОВАЧКИ****МЛАДИ КНЕЗ ЕДВИН**, њихов син **МИЉЕНКО ЂУРАН**, к.г.
СЛАВОЉУБ КОЦИЋ**ГРОФ БОНИФАЦИЈЕ**
КАУЧИЈАНО (БОНИ) **ГОРАН СТРГАР****КОНТЕСА АНАСТАЗИЈА**
ЕГЕНБЕРГ (СТАЗИ) **ДАНИЈЕЛА ЈОВАНОВИЋ**
СЕНКА НЕДЕЉКОВИЋ**ФЕРЕНЦ КЕРЕКЕШ (ФЕРИ БАЧИ)** **БРАНИСЛАВ ВУКАСОВИЋ**
ИГОР КСИОНЖИК**ПУКОВНИК АУРЕЛ РОНЗДОРФ**,
Едвинов брат од стрица **ТОМИСЛАВ ЈОВАНОВИЋ****МИШКА** **ИГОР КСИОНЖИК**
АЛЕКСАНДАР МАНОЈЛОВИЋ**КИШ**, писар **АЛЕКСАНДАР МАНОЈЛОВИЋ**
БРАНИСЛАВ ЦВИЈИЋ**ЈУЛИШКА** **ЈАСНА МИЛИВОЈЕВИЋ**
ЈЕЛЕНА ВЕСЕЛИНОВИЋ**ГОСПОДИН МЕК ГРЕЈВ** **ДРАГАН ЂУРИН**
МЛАДЕН НИКОЛИЋ**ЛАКЕЈ** **ИВАН СВИРЧЕВИЋ*****ХОТЕЛСКИ МОМАК** **ВЛАДИСЛАВ ШЕГУЉЕВ***

*Статисти

Мирјана Гардиновачки и Стеван Гардиновачки

Горан Стргар и део Хора

Бранислав Вукасковић

Томислав Јовановић

Данијела Јовановић, Јелена Кончар, Миљенко Ђуран и Горан Стргар

147. сезона 2007/2008.

За издавача / МИЛИВОЈЕ МЛАЂЕНОВИЋ, управник
Директор Опере / БЕРИСЛАВ СКЕНДЕРОВИЋ
Уредник / ДУШАНКА РАДМАНОВИЋ
Обликовање / РАДУЛЕ БОШКОВИЋ
Фотографије / МИОМИР ПОЛЗОВИЋ
Технички уредник / ЖАРКО ДЕАК
Компјутерски слог / ЉИЉАНА БИЛБИЈА и НАДА РАДОВИЋ

тираж 2000
Штампарија "Будућност", Нови Сад

Телефони: благајна 520-091, информисање 427-975,
пропаганда 451-452, продаја 6613-957
www.snp.org.yu

Јелена Кончар

ОПЕРЕТА – НОВИ МУЗИЧКИ ЖАНР

Оперета, као модерни жанр, као гласник победе грађанске средње класе, родио се педесетих година 19. века у Паризу. Сматра се да је њен легитимни отац Жак Офенбах.

Три специфичности су допринеле планетарном успеху оперете. Свежа, духовита и мелодиозна музика која је преузела лепе арије – дуете, квартете и хорова – из опере, али је избегавала усилјену драматичност, штавише, отворено се ругала њеном надутом патосу. На својој популарности је још више добила укључивањем плесне музике и фолклорних мотива. Надаље, њена се привлачност огледала и у причи богатој преокретима која је, на изванредан начин, попут народних бајки, испуњавала пучко осећање правде. И најзад, ефектности оперете допринела је свакако и њена трећа врлина: гламур, сјајна сценографија, блистави костими, уметнички плес.

Осим тих иманентних вредности оперете, предуслов њеног настанка и блиставог, експлозивног пута ка успеху био је свакако друштвени контекст: велеград. Без градова какви су били Париз, Беч и Пешта, не би било ни оперете. Не, бар у овом облику који познајемо.

Беч је био нарочито погодна средина за развој новог музичког жанра, град који је пронашао себе у оперети. Средином 19. века дошло је и до помирења барокне и бидермајер традиције града. Оперета је објединила кроткост и чуљност, лојалност и иронију, гламур и хумор, музику и плес. Али бечка оперета се умногоме разликовала од париске; није била онако немилосредно иронична, у њеној музици су опори и сатирични мотиви замењени слатко-сањалачком мелодиозношћу, а ни у плесу није доминирао кан-кан, него – валцер.

На самом почетку 20. века дозревале су грандиозне промене у целом свету. У Монархији су осетно нарастале социјалне и националне тензије, све више су учестали и политички конфликти у међународној арени. Узаврело је и у сфери културе: нове снаге, нови стилови превазилазили су старачке светоназоре историцизма и романтике. Узавреле силе обнове су раздрмале и понеле са собом уметност, музичку културу Беча и Будимпште. И оперета је морала да се прилагоди атмосфери у захтевима епохе.

Европска оперета се све више померала према Аустроугарској монархији. Како је приметио један савременик, песник Ђула Јухас – драма још није пронашла своју нову форму, није кореспондирала с новим захтевима које је испоставила штампа и филм, а оперета је мобилна, жива прича, с много лаке лирике и музике, с много декора и тек с мало озбиљности.

Можда је за време рата, и непосредно после њега, народ хрлио у оперетско позориште у жељи да побегне од стварности. Али како је, и чиме, *Кнегиња чардаша* сачувала своју магичност и после педесет, седамдесет година? Познати мађарски историчар културе Петер Ханак пише да: “скривенију занимљивост оперете треба тражити у јединству музике, плеса, приче и текста песама, у извесној амбивалентности читавог дела. Јер у оперети је било могуће видети у свој пуноћи вилинску бајку, чудо, стрмоглаву каријеру, богатство, брак, срећу, и истовремено све то посматрати и с налицја, као пародију бајке, чуда, каријере, брака и среће. Било

је могуће ући у позориште с вером да у њему једна магична сила може да суспендује законе друштвеног поретка и свакодневног живота, али било је могуће схватити позориште и тако, да је у њему дозвољено све оно што је у свакодневном животу забрањено или опасно: критиковати, ругати се бирократији, генералима, магнатима, читавом постојећем друштву. Колико је само аутентична она чежња за одласком и колико је истовремено и лажна илузија она чувена арија из *Кнегиње чардаша*: Тамо где је бајки свет, срећа нас чека.”

Унутрашња социјална и међунационална интегративна снага оперете долазила је до изражаја и за време ратова који су вођени у 20. веку. Овај музички жанр постао је интегрални део масовне културе, и ако је његов ниво и његова вредност често и била дискутабилна, заслуге су непоредиве. Оперета је створила нов заједнички језик на овој свакојако подељеној планети, и није затворила, него је – напротив – отворила путеве ка вишој музичкој култури.

Арпад Вицко

Јелена Кончар

КНЕГИЊА ЧАРДАША

Кнегиња чардаша је најпознатија и најпопуларнија оперета. Чињеница је да, према статистикама – воде се и такве статистике – нема ни једног минута, а да се негде у свету не зачује, било на филму, радију, на телевизији или на позорници – нека од арија из *Кнегиње чардаша*.

Могло би се рећи да је прича која се плете око наизглед безнадежне љубави између кабаретске звезде Силве Верецки и кнеза Едвина Липерт-Вајлесхајма – можда чак и банална. У овој носталгичној оперети љубав побеђује све, укључујући и противљење родитеља, штавише, и чангризави гроф Бонифације проналази своју животну сапутницу у лику грофице Стази, Едвинове раније веренице, коју су му одабрали родитељи.

Либрето Леа Штајна и Беле Јенбаха био је завршен још у пролеће 1914. године, али – због избијања рата – Калман је тек годину дана касније приону на компоновање музике. Употребивши све проналаске, све трикове будимпештанске оперете, створио је прави орфеумски потпури пикантних париских шансона, старог бечког валцера и стилизоване пештанске циганске музике. Суштина је била у плесу. А то је *danse macabre* – мртвачки плес Монархије. У *Кнегињи чардаша* много тога делује као пародија, посредством нестварног орфеумског света који прожима читав Калманов комад.

Премијера *Кнегиње чардаша* била је у Бечу, 17. новембра 1915., у “Јохан Штраус театру”, а у новембру 1916. године, месецу у којем је умро цар Франц Јозеф, изведена ја и на пештанској позорици, дакле у време Првог светског рата. Усред рата, *Кнегињу чардаша* су играле обе зараћене стране. Калман је био слављен на обе стране фронта!

Оперета је ускоро доживела успех планетраних размера, игра се у целом свету, од Шведске до Сједињених Држава. Како је написао један тадашњи бечки критичар: „Читав свет одјекује од две ствари: од грувања топова на европским фронтима, и од успеха *Кнегиње чардаша*“.

* * *

– У једном писму свом издавачу Имре Калман, чувени композитор оперета, каже: “...и тако сам се искључиво посветио ведрој музици, јер ми је она увек била захвална што сам је тако озбиљно схватио!”

– *Кнегиња чардаша* је премијерно приказана у Бечу 1915., наредне године у новембру у Пешти, а већ почетком фебруара 1917. изведена је 100. реприза, док је у Бечу тада већ било изведено више од 400 представа.

– Само током 1917. године оперета *Кнегиња чардаша* изведена је, широм света, 12.000 пута.

ИМРЕ КАЛМАН

(Kálmán Imre–Emmerich)

Рођен 24. октобра 1882. године у Шиофоку, као син Кароља Копштајна и Пауле Сингер. Своје презиме је касније, уписавши се у гимназију, променио у Калман. Као дечак маштао је да постане концертни пијаниста, али је због хроничне упале тетива прстију убрзо морао престати да свира клавир. С петнаест година се уписао на будимпештанску Музичку академију и нашао се у класи оног Јаноша Кеслера чији су ученици били, поред других, Барток, Кодаљ, Дохнањи, Вајнер, Алберт Сирмаи и Виктор Јакоби. Истовремено је студирао и права, и постао редактор музичке рубрике листа *Пешти Напло*. По окончању студија на Музичкој академији узалуд је тражио у Бечу, Минхену и Лајпцигу издавача за своје песме и симфонијске спевове. „Ако ово потраје, ја ћу учинити нешто ужасно... Бацићу се на писање оперете!“ – рекао је претећи.

Први његов велики успех била је оперета *Најезда Татара* која је премијерно изведена 22. фебруара 1908. године у пештанском Вигсинхазу. Доживела је 144 репризе и ускоро је постављена и на сценама у Бечу и Прагу. Бечка премијера била је посебно значајна јер је Беч тада био метропол оперете.

Са двадесет пет година Калман се преселио у Беч, за њега су либрета писали Аустријанци Алфред Гринвалд, Јулијус Брамер, Рудолф Естерајх, а праизведбе његових дела су се одвијале на сцени “Јохан Штраус театра”, односно у “Театру ан дер Вин”, и тек потом су доспевале у Пешту. Оженио се, његова супруга била је руско-пољска плесачица Вера Марија Макинска. Имали су троје деце, две девојчице и дечака. Из тог раздобља су и његова најпознатија дела: *Кнегиња чардаша* (1915), *Бајадера* (1921), *Грофица Марица* (1924), *Циркуска принцеза* (1926).

Уочи самог избијања Другог светског рата избегао је у Париз, а затим у Сједињене Државе, и тек после рата вратио се у Европу. Премијеру своје последње оперете, *Аризона Леди*, није доживео. Умро је 1953. у француској престоници а сахрањен је, по својој жељи, на бечком централном гробљу.

ГЕРГЕЉ КЕШЕЉАК

(Kesselyák Gergely)

Једна од најмаркантнијих личности млађе генерације мађарских диригената, рођен 1971. године у Будимпешти. Матурирао је у престижној будимпештанској Пијаристичкој гимназији, свирао је чело, бас, клавир и изучавао теорију музике. На Музичкој академији “Франц Лист” у Будимпешти дипломирао је 1995. године на Одсеку за дириговање, у класи професора Ервина Лукача. Још као студент похађао је, 1993. и 1995. мајсторске курсеве Јурија Симонова.

Од 1993. године диригује оркестрима као што су оркестар Националне филхармоније и оркестар Друштва будимпештанских филхармоничара, као и извођењем преко шездесет продукција у осам најзначајнијих музичких позоришта у Мађарској.

Од 1994. године је гостујући диригент Мађарске државне Опере, од 2001. њен диригент, од 2004. уметнички директор Будафеста, летњег међународног оперског и балетског фестивала, а од 2005. уметнички директор Сегединских летњих игара.

Бави се и режијом, поред осталог поставио је Вердијевог *Риголета* (1999) и *Набука* (2004), Доницетијев *Љубавни напиток* (2002), Бартоковог *Плавобрадог* (2002) и Моцартовог *Дон Ђованија* (2003).

Као диригент гостовао у Хрватској, Пољској, Украјини, Румунији, Аустрији, Италији, Француској, Шпанији, Перуу, Египту и Јапану.

Аутор је два ораторијума, две мисе и једног реквијема.

Миљенко Ђуран и Јелена Кончар

ЗОРАН ЈУРАНИЋ

Рођен 1947. године у Ријеци, где је завршио гимназију и средњу музичку школу. На загребачкој Музичкој академији студирао теорију музике, затим композицију у класи проф. С. Шулека и дириговање у класи проф. И. Ђадрова. Дипломирао је 1972. године и одмах је ангажован за шефа Хора у Опери Хрватског народног

казалишта (ХНК) у Загребу, где је од 1987. стални диригент. Обављао је дужност уметничког директора Опере ХНК "Иван пл. Зајц" у Ријеци, у два наврата био је директор Опере ХНК у Осијеку, а од 2002. до 2005. године директор Опере ХНК у Загребу.

Као диригент наступао је у свим водећим музичким центрима бивше Југославије и у иностранству (Италија, Француска, Немачка, Мађарска, бивши СССР и другде). Јуранићев оперски репертоар обухвата више од 50 наслова, од чега неколико праизведби. Сарађивао је с многим оркестрима и компоновао велики број запажених дела, од којих су многа извођена, снимљена и штампана. У загребачкој Опери, у оквиру Музичког бијенала 1999, с великим успехом изведена је његова оперска фарса *Причај ми о Аугусти*. Његово следеће оперско дело, *Необични догађаји из живота пингвина*, такође припада жанру оперске фарсе, изведено је с великим успехом у Хамбургу 2007. године.

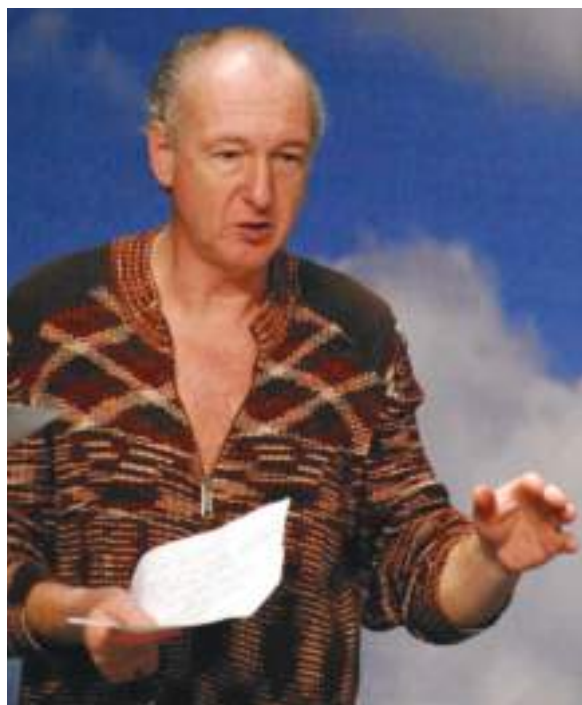
Објавио је низ музиколошких текстова и учествовао на научним скуповима у Хрватској, Словенији и Италији. Један је од оснивача *Зајчевих дана*. Објединивши своја композиторска, музиколошка и диригентска занимања, ревидирао је и извео велик број заборављених опера Ивана пл. Зајца, али и других композиција хрватских аутора, од Бајамонија и Соркочевића до А. Смареља.

Педагошким радом бави се од 1975., од 2005. редовни је професор на Музичкој академији у Загребу. За свој композиторски, музиколошки и диригентски рад награђен је с више награда и признања. Члан је Удружења музичких уметника Хрватске, Хрватског музиколошког друштва и Хрватског удружења композитора.

Данијела Јовановић и Горан Стгар

ЈАНОШ СИКОРА

(Szikora János, 1950)

Још за време студија права, које је и докторирао, основао је авангардну позоришну групу БРОБО.

Студије режије на Факултету позоришне и филмске уметности завршио је с Кафкиним *Процесом*. Осим позориштем, бавио се и филмом, па је тако глумио у филмовима других редитеља, радио као асистент режије, писао сценарија, а и сам је режирао неколико филмова, углавном за Мађарску телевизију (*Дама с камелијама*, *Оњегин*, *Зен приче*, итд.).

Након студија почиње радити у Народном позоришту у Печују, где је касније био и уметнички саветник, те уметнички директор Студија, једне од четири сцене тог позоришта.

Током каријере био је запослен као редитељ у неколико позоришта (Народно позориште у Мишколцу, Сиглигети позориште у Солноку, Вигсинхаз у Будимпешти), уметнички директор Кишфалуди позоришта у Ђеру, "Гардоњи Геза" позоришта у Егеру, Народног позоришта у Сегедину, као и летњих фестивала *Agria Summer Fest* у Егеру те *Open-air Festivala* у Сегедину.

Добитник је неколико награда за филмове и награде Народног позоришта у Печују за најбољу режију 2001, а додељен му је и Мали крст части Републике Мађарске.

Режирао је велики број представа у разним мађарским позориштима међу којима се издвајају *Име руже* Умберта Ека, Моцартове опере *Дон Ђовани* и *Чаробна фрула*, *Амадеус* Петера Шафера, Брехт-Вајлова *Просјачка опера*, Бизеова *Кармен*, Ростанов *Сирано*, *Исус Христ суперстар* Ендрјуа Лојда Вебера, Булгаковљев *Мајстор* и *Маргарита* те *Трагедија човека* Имреа Мадача, једно од класичних дела мађарске драмске литературе.

Славољуб Коцић и Драгана П. Радаковић

РЕДИТЕЉ О ПРЕДСТАВИ

Оперета је као жанр – у то сам убеђен – за инфантилне људе. Али, дакако, не инфантилне у pejоративном смислу речи. За такве људе, дакле, који су још сачували у себи нешто од детиње једноставности, чистоте, безазлено зачуђеног погледа на свет. И *Кнегиња чардаша* поставља једно веома једноставно питање: шта значи бити срећан? И за мене је управо ово питање, без обзира на то колико је оно једноставно, наивно, или наизглед инфантилно, једно од најбитнијих питања живота. Када ми је из Новог Сада понуђено да поставим *Кнегињу чардаша*, поново сам прочитао текст и морам рећи да сам се и те како изненадио, јер су моји ранији доживљаји ове оперете, како се испоставило, били веома површни. Тек сад сам схватио колико су творци ове оперете, 1914. године, у последњим тренуцима спокојних мирнодопских времена, у само предвечерје избијања Првог светског рата, предосетили, наслутили нешто веома важно за људско бивствовање. Дакле, тренутак пре него што ће се земља отворити и небо се стропштати на нас, поставили су најбитније питање: шта значи бити срећан?

Покушаћу да у једној сажетој реченици кажем шта је за мене као редитеља било најважније приликом постављања овог комада на сцену. За мене је у овом случају то плес, тачније *danse macabre* – коло смрти. У овој представи плес има необично значајну драматуршку улогу.

И ја сам се често питао, а и сад се питам, радећи на представи, у чему се крије готово магична и ванвременска привлачност *Кнегиње чардаша*, шта је то што у њој људе толико одушевљава. Морам да се вратим на почетак овог исказа: мислим да су творци тог комада, либретисти, али пре свега Имре Калман, у најзвезданијем часу, у самом зениту свог стваралачког дара поставили себи, као уметницима, питање: шта значи бити срећан? И често је довољно да се на прави начин постави право питање. Зато људи одлазе у позориште, без обзира на то што неће добити директан одговор, што неће добити решење, кључ загонетке.

Славољуб Коцић, Сенка Недељковић и Хор

САДРЖАЈ

I чин

У будимпештанском *Орфеуму* се припрема опроштајно вече Силве Верецки, звезде кабареа, која одлази на дужу турнеју по Америци.

Млади кнез Едвин, иначе стални посетилац Орфеума, покушава све како би своју љубав, Силву, задржао и одвратио од путовања.

Стари кнез и његова супруга немају разумевања за ову “недоличну” везу свога сина, и како би га одвратили од ноћног живота у *Орфеуму* и одвојили од “тамо неке певачице”, шаљу му позив да се хитно врати у Беч, због војних обавеза.

Едвин је приморан да се одазове позиву, али претходно, пред сведоцима, потписује обавезу да ће се у року од осам недеља оженити Силвом.

Дотле, бригу о Силви поверава свом најбољем пријатељу, грофу Бонију Каучијану. Силва, срећна, одлучује да одустане од турнеје, али по Едвиновом одласку сазнаје да он, у ствари, није слободан човек: његова породица је одлучила да се он ожени грофицом Анастасијом (Стази), па је чак одредила и дан венчања. Силва се осећа превареном, изнев-ереном и, без Едвиновог знања, ипак одлази у Америку.

Пауза

II чин

У палати Едвинових родитеља припрема се велико славље у част будућих младенаца. После безуспешне потраге за Силвом све до тог тренутка, Едвин је приморан да се повинује захтеву породице.

Усред славља, на прославу изненада улази Силва, после изванредног успеха у Америци. Она је у друштву с Бонијем, који је, на њен захтев, представља као своју супругу.

Едвин предузима све како би поново задобио Силвину љубав.

Бони, наравно, “пристаје на развод”, јер му се допада грофица Анастасија. Но, када Силва схвати да може да се уда само као “разведена грофица Каучијано”, али не и као кабаретска певачица Силва, јер је кнежевска породица не би прихватила – скида са себе маску “грофице”, представља се као Силва Верецки и, на запрепашћење свих, одлази.

III чин

Силва пати, јер и даље воли Едвина.

Бони покушава све не би ли средιο ситуацију, али то му полази за руком тек када “пукне тиква”, односно када се испостави да је и Велика кнегиња, Едвинова мати, некада била – кабаретска певачица!

Стари кнез, који о томе није имао појма, постиђен, прихвата Силву као снаху, изјављујући, да ће “бар имати две кабаретске певачице у породици”!

И тако, као у свакој доброј оперети, срећи младог пара више ништа не стоји на путу.

Данијела Јовановић и Миљенко Ђуран

Славољуб Коцић, Горан Стргар, Сенка Недељковић и Драгана П. Радаковић

ПРВО ИЗВОЂЕЊЕ ОПЕРЕТЕ *КНЕГИЊА ЧАРДАША*
17. новембар 1915, “Јохан Штраус театар”, Беч.

***КНЕГИЊА ЧАРДАША* НА СЦЕНИ СРПСКОГ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА
ПРЕ ЗВАНИЧНОГ ОСНИВАЊА ОПЕРЕ СМП**

Премијера 6. децембра 1925.

Диригент Јосип Рајхенић Раха, редитељ Драгомир Кранчевић; у главним улогама: С. Писек (Едвин), М. Михл (Стази), К. Клеменчић (Бони), Ј. Јоцић–Лукина (Силва), Д. Кранчевић (Фери бачи).

Премијера 20. априла 1930.

Војни оркестар. Редитељ Михајло Добрић; у главним улогама: Фрања Клокочки (Едвин), Илинка Душановић (Стази), Виктор Старчић (Бони), Ирена Астрова (Силва), Михајло Добрић (Фери бачи).

Премијера 19. јуна 1947. под називом *СИЛВА*

Диригент Војислав Илић, редитељ Драгомир Кранчевић; у главним улогама: Бора Дечермић (Едвин), Зденка Николић (Стази), Стојан Јовановић (Бони), Миа Липковић (Силва), Драгомир Кранчевић (Фери бачи).
Одигране 4 представе у јуну 1947, пре оснивања Опере СМП–а (16. новембра 1947).

У ИЗВОЂЕЊУ ОПЕРЕ СРПСКОГ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Премијера 20. маја 1982.

Диригент Имре Топлак, редитељ Ласло Шереги, сценограф Ласло Секељи, костимограф Фани Каменеш, кореограф Ласло Пете (сви из Будимпеште); у главним улогама: Призренка Петковић–Лазин, Јулија Хартиг (Силва Верецки), Војислав Куцуловић, Јово Рељин, к.г., Славољуб Коцић (Едвин), Зоран Мартиновић (Бони), Гордана Којадиновић, Бранка Окљеша (Стази), Александар Манојловић (Фери бачи), солисти балета: Добрила Новков, Бела Курунци, Владимир Чебски.
До сезоне 1986/87. одиграно 56 представа пред 34 683 гледаоца.

Премијера 27. октобра 1989.

Диригент Имре Топлак, редитељ Никита Миливојевић, сценограф Борис Максимовић, костимограф Јасна Петровић–Бадњаревић, кореограф Нада Кокотовић; у главним улогама: Ева Пока, к.г. (Силвија), Војислав Куцуловић (Бони), Драгослав Илић (Едвин), Гордана Кесић, к.г. (Стази), Владислав Каћански (Фери бачи).
Одиграно 8 представа пред 3792 гледаоца (само у сезони 1989/90).

Игор Ксионжик и Александар Манојловић

